

Зимних вод твоїх регіт, шльоx і сміx,
Безодне темно-синя,
Так манить мене, тягне і жене,
Мов химерна дівчина.

Груддю білих хвиль тулишся до скель
І ласишся, мов львиця,
А в очах твоїх міради втіх,
Безліч смутку міститься.

«Глянь, що там на дні!» — шепчеш ти мені, —
Тайна тайн незглибима,
Коралевий сад, огород принад,
Мов мрія херувима.

Не спіме там нас все голодний час,
Життя скінчиться сила,
В брильянтовій млі ген-ген від землі
Буду тебе пестила...»

А коли я йти рад — женеш назад,
Як сталь холодна, синя...
Так манить мене, кличе і жене
Океан і дівчина.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «3-над моря»](#);